

Åbent brev til Forsvarsudvalget.

Kære alle.

For medtaget til at få hjælp.

Jeg er mor til en veteran, som to gange har været udsendt for Danmark og derefter har udviklet PTSD.

Vores søn, der havde tegnet en 3-årig DIB-kontrakt, var under begge udsendelser oversergent som sektionsfører vedligehold, dvs. at han havde ansvar for våben og køretøjer.

Hans anden udsendelse var med første hold i Kosovo, og der var meget uro. Som forældre oplevede vi at bl.a. Jyllands Posten i den periode havde store forsideoverskrifter derfra, f.eks.: "Uro på broen i Mitrovica". Som mor var jeg bekymret, og det viste sig, at han havde været med i forreste række, hvor han fik tildelt kommandoen stående på broen med de oprørte modparter på hver side.

Under udsendelse blev vores søn udnævnt til bedste befalingsmand, bedste kammerat og "kalven", som er ham, der altid går på med krum hals, og han blev hjemsendt med en særdeles fin forholdsattest.

Efter udsendelserne var han ikke længere den samme, men vi slog det hen, han skulle nok blot falde til herhjemme igen, - men nej, efter at have været på et par arbejdspladser med dårlig psykisk arbejdsmiljø, har han udviklet PTSD.

Han har, betalt af Soldaterlegatet, fået foretaget en udredning som siger PTSD som følge af udsendelser.

Den eneste hjælp han har fået, er fra Yvonne Tønnesen fra HKKF (Hærens Konstabel og Korporal Forening) s livline; hun har fået hold på ham, når jeg har bedt hende om hjælp, når det rigtig brænder på, hvor han har mistillid og vrede imod alle og også kan være selvmordstruet.

Vores søn passer, som mange andre med PTSD, ikke ned i kasserne, f.eks. bliver PTSD hos veteraner ikke anerkendt som arbejdsskade af Arbejdsskadestyrelsen, hvis den ikke er registreret indenfor 6 måneder efter hjemkomst fra udsendelse, skønt dette er utopi, for langt de fleste bliver diagnosticeret mange år efter, f.eks. registreres der i disse år mange Balkan veteraner med PTSD. Da vores søn blev udsendt, vidste hverken han eller vi, at prisen for at tage ud og kæmpe for fred og frihed kunne være erhvervelse af PTSD, og **oveni et stort svigt overfor veteranen og hans familie fra ansvarlig side i Danmark.**

Vores søn er nu MEGET ensom og lever spartansk og isoleret. Hans PTSD medfører, at han ikke er i stand til at fungere på en arbejdsplads med andre, så han har været uden arbejde længe nu; hans parforhold er afsluttet, for han er ikke i stand til at bo sammen med sin ekskæreste, som han har

to små piger med. Hans økonomi ligger i ruiner, han får ingen økonomisk bistand overhovedet, for han har sammen med sin eks kæreste værdi i hus og sommerhus, som er sat til salg og MÅSKE vil give et mindre overskud. Han er nu også dybt deprimeret og har ikke tillid til nogen.

Han har forsøgt at rejse sig ved at blive selvstændig; han ville, sammen med den eneste kammerat, han har evnet at fastholde, starte egen virksomhed (ikke afhængig af andre) med stort udviklingspotentiale; meen, hvor skulle pengene til dette komme fra, og hvad skulle han leve af, indtil projektet forhåbentlig gav overskud? Og kunne han klare de mange udfordringer ved at være selvstændig? Som løsning på startkapital til virksomheden, søgte jeg om et beløb, fra 8 millioner puljen, som Veterancentret i Ringsted administrerer til at hjælpe veteraner og deres pårørende. Jeg håbede på et tilsagn, både for at hjælpe Lars i gang, men også fordi andre med PTSD eventuelt kunne arbejde hos ham, men det blev et afslag. Altså kunne min mand og jeg ikke se anden udvej end fortsat at støtte ham økonomisk. Vi har gældsat os for at kunne købe en bolig med værksted, hvor han kunne opstarte virksomheden, og vi må betale ALT for ham, det er selvfølgelig uholdbart i længden for os forældre og samtidig er det MEGET nedværdigende for vores søns stolthed, både at blive støttet økonomisk af os, men også at skulle leve med at dankortet måske bliver afvist når han køber mad, pga. det store underskud han har på sin konto.

Alt i alt er det en sørgelig historie, hvor vores søn, og vi pårørende, har mistet så meget, ja, kan man miste mere? Hans liv kunne have været så lyst, med en god psyke, en dejlig tandlæge samlever, to skønne piger, hus og sommerhus. I dag ligger alt i ruiner, og han kæmper for samvær med sine piger, samværet med dem er hans eneste lyspunkt og den bedste medicin, han kan få.

Mon ikke, enhver ville gå ned med flaget i hans situation. I en periode har det set ud til, at han kunne kæmpe sig frem til et tåleligt liv; han har lagt mange kræfter i visionerne for sin virksomhed, og han har fået aftalt samkvem med sine piger. Men nu er han ramt af en dyb depression, han kan ikke magte de mange forpligtelser og den økonomisk uoverskuelige situation, så han har taget "time out", hvilket betyder at han er forsvundet, han er ikke på sin bopæl og besvarer ikke telefonopkald og sms'er.

Han har kort ringet fra Hamborg, her blev han ved at tale med mig usikker på, hvad han herefter skulle stille op med sig selv, så vi aner ikke om han har købt en billet til "over there" eller hvad hans situation i øvrigt er. Vi havde netop doneret ham 15.000 kr., så han havde lidt at leve for, men vores tanke med de penge var ikke, at han skulle bruge dem til at forsvinde. Nu har han været væk i tretten dage. Hvor er han? Hvad foretager han sig? Hvordan har han det? Eet er helt sikkert, han savner sine små piger, - har de mistet deres far?

Vi er bange for at have mistet vores dejlige søn, og hans piger savner ham. Hans ældste datter på 5½ år kan finde på at stryge hans kind og sige: "Du skal ikke være ked af det far" og "hvad tænker du på", hun holder så meget af sin far, og hun kan mærke at far kæmper.

Vores søn er en af de veteraner som systemet ikke kan hjælpe, fordi han er for medtaget; han har mistillid til alle behandlere og kan ikke klare rudekuverter og skemaer. Dette erkender alle "hjælpepersoner" overfor mig, så de sender hver især skyndsomst aben videre i systemet. Han er reelt så dårlig, at han ikke evner at søge erstatning og /eller førtidspension.

Jeg har nu igen taget kontakt til en sagsbehandler i Veterancenteret, og som ved mine tidligere henvendelser, forsøgte han at sende mig videre i systemet, men nu har jeg besluttet at hægte mig fast, så jeg fastholder at problemet er deres, for vores søn har sine problemer i forlængelse af sine udsendelser, og nu frygter jeg, det er sidste udkald på at finde en løsning. Veterancenterets holdning er, at de ikke kan hjælpe vores søn, når han ikke selv er mere aktiv i procedurerne. Sagsbehandleren indrømmer mine argumenter med at vores søn i virkeligheden er så dårlig, så han ingen hjælp får, så han lovede mig at tage action sammen med Yvonne Tønnesen, som så udmærket kender vores søn og hans problematikker.

Efter samtalen med sagsbehandleren i Veterancenteret afholdt vi forældre to dage senere fredag den 1. marts dette år et møde med Yvonne Tønnesen, hun ser alvorligt på sagen og samarbejder gerne med Veterancenteret i håb om at finde en løsning for vores søn omkring hans økonomi.

Dette er en vanskelig henvendelse for mig, for dybt personlige problematikker, bliver krænget ud, og det er helt sikkert en stor ydmygelse for vores søn. Når jeg alligevel har valgt at gøre det, er det fordi emnet omhandler en gruppe, der har svært ved at tale for sig selv, og som ikke er i stand til at gennemføre sagsbehandlinger og retssager. Ansatte i Veterancenteret er vidende om, at der er en restgruppe PTSD'ere, de ikke når, og de ved også, at det er den gruppe, der har de sværeste problematikker. Det burde være en selvfølge at denne gruppe får hjælp, og det bør foregå så veteranen ikke knuses fuldstændig ved lange sagsbehandlinger og retssager. Veterancenteret ved hvem de hårdest ramte PTSD veteraner er, ellers gør HKKF's livline.

Danmark høster stor international anerkendelse for vores indsats i verdens brændpunkter, lad denne anerkendelse komme disse veteraner til gode med anerkendelse og støtte, det er dem der har kæmpet kampen og stadig kæmper.

Hvordan kan man i den grad falde igennem systemet i dagens Danmark.

Nedenstående som er et citat fra Dronningens Nytårstale var en stor trøst for mange veteraner med problemer og for os pårørende:

"Også til vore veteraner og deres pårørende går mine tanker i aften. For nogle af dem er deres udsendelse ikke et overstået kapitel, for både de og deres pårørende må kæmpe med følgerne af det, de har været igennem. Måtte det nye år bringe dem nyt mod og måtte vi alle være med til at sikre også deres fremtid."

Hvad vil i som Forsvarsudvalg gøre i denne sag? Jeg håber, er begyndelsen at kalde forsvarsministeren i samråd.

Med håb om at denne henvendelse bærer frugt til fordel for de sværest ramte PTSD'ere.

Venlig hilsen fra en
mor til en PTSD veteran.